

Radikal

Mavi kimlik öyle kolay değil!

İlksen/ Fotoğraf: MUHSİN AKGÜN

BAHAR ÇUHADAR

Radikal Hayat / 03/03/2013

Türkiye 'trans erkekler'i Rüzgar Erkoçlar ile duydu. Oysa 'askerlik meselesi'yle, 'mavi kimlik almak'la uğraşan daha pek çok kişi var. Radikal'e konuşan Berk ve İlksen de onlardan sadece ikisi.

Dünyaya kadın biyolojisiyle gelen oyuncu Nil Erkoçlar'ın cinsiyet değişimi geçirip erkek bedeniyle ve Rüzgar Erkoçlar olarak yaşamaya başladığını öğrendikten sonra asıl sınav, koca bir toplumca verilmeye başlandı. Erkoçlar'ın askere gidip gitmeyeceğinden cinsel yaşamında 'mutlu' olup olamayacağına ve hatta erkek olduğu için beş yıl daha geç emekli olacağına kadar akıl sınırlarını zorlayan gündemler yaratıldı.

Asıl meseleye şuydu: 'Trans erkek' deneyimi konusunda memleketçe sınıfta kaldığımızı gördük. Zira 'trans' kelimesinin akıllara düşen ilk karşılığı 'erkekten kadına' trans şeklinde. Toplumdaki görünürlükleri ölçüsünde şiddet ve ayrımcılık yaşayan 'trans kadınlar' yani...

Peki kadınlıktan erkeklığe geçen bir 'trans erkek' neler yaşar? Dışarıdan 'biyolojik erkek' olarak algılandığı, 'trans' olduğu anlaşılmadığı için şiddetten, ayrımcılıktan azade midir? Karşılığında 'trans' olduğunu gizleyip, 'geçmişini silmek' mecburiyetinde mi kalır? Askerlik Şubesi'nde ve mavi kimlik yolculuğunda onu neler bekler? Toplumun daha önce ona yüklediği 'kadınlık rolleri' artık 'erkeklik rollerine' mi evrilir?

Kafamda biriken soruları, 'trans erkek' deneyimini yaşayan iki gençle konuşma fırsatı buldum. Berk İnan ve İlksen, yanıtlarıyla kafamı açtı. Cinsiyeti 'kadınlık-erkeklik' arasına sıkıştıran, 'öğrenilmiş' kalıpları kenara kaldırıp, deneyimlerine kulak verelim istedim...

İLKSEN ANLATIYOR: 'Üreme yeteneğin varsa mavi kimlik yok!'

İlksen, 1984 doğumlu bir müzik öğretmeni ve feminist bir trans aktivist. İnsanları kadın ve erkek olarak ikiye ayıran cinsiyet sistemine politik olarak karşı, kendisini 'trans erkek' olarak değil, 'trans' olarak tanımlıyor.

Buluştuğumuzda bir yıldan uzun süredir uğraştığı askerlik meselesini halletmeye çabalıyordu ki iyi haber ertesi gün geldi; artık GATA'dan onaylı 'çürük raporu' elinde. 23 yaşından beri ailesine ve çevresine açık.

Sizin mavi kimliğiniz var, bir trans erkeğin mavi kimlik alma süreci nasıl gerçekleşiyor?

Kimlik sürecinde devletin insan bedeni üzerine kurduğu tahakküm söz konusu. Mavi kimlik alabilmenin üç şartı var: Transseksüel yapıda olmak, evli olmamak ve üremeden yoksun olmak. Dış görünüm olarak transseksüel yapıda olmanız bekleniyor. Saçlarını kesmiş, hormon kullanmış biri olarak çıkman gerekiyor ki sana “Pembe kimliği var ama erkek gibi” diyebilsinler. Algı bu. Psikiyatrlar da başvuranları transseksüel yapıya kavuşturmaya çalışıyorlar ki operasyonlar kabul edilsin. Çapa’da ya da Hacettepe’de terapilere başlıyorsunuz, psikiyatr “Hormona başlayacağız” diyor. Kendini trans olarak tanımlayan kişi hormon istemeyebilir, sadece mavi kimlik istiyor olabilir ama böyle bir şey mümkün değil.

İkinci şart, üremeden yoksun olmak. Oysa kısır olmadığı sürece, kimse üremeden yoksun değildir. “Üremeden yoksun olmak için rahmimi, yumurtalıklarımı ya da testislerimi aldırma istiyorum” diyen hiç kimse de bedenine müdahale ettiremez, devlet hesap sorar. O organın kullanımını yitirmiş olduğunu belgelemezseniz aldıramazsınız. Hâkim, “Kadın doğum ‘Üremeden yoksundur’ yazsın” diyor. Kadın doğumcu, “Üremeden yoksundur yazamam, yasal değil” diyor. Yasa herkesi zor duruma sokuyor. Ki bu bir insan hakkı ihlali, kimseyi üremeden yoksun olmaya zorlayamazsın. Bu nedenle ameliyatlar psikiyatrinin verdiği ‘Transseksüel yapıya sahiptir’ raporlarıyla yasal olmadan yapılıyor. Bir arkadaşımız sadece doktor “Hiç senin gibisini görmedim, hem sakalların hem rahmin var, seni ben ameliyat edeceğim” diye ameliyat edildi.

Fakat Türkiye öyle bir yer ki uygulamada çok şey değişiyor. Trans erkeklerin görünmez olmasından ve kimsenin bir şey bilmemesinden dolayı, istisnai bir durum da olsa rahmini aldırmadan, penis yaptırmadan mavi kimlik alan arkadaşlarımız var. Bir trans erkek kimlik değişimi için mahkemeye geliyor, “Kendimi erkek hissediyorum” diyor. Hâkim süreci bilmiyorsa ve karşındakini erkek olarak algılıyorsa “Kamusal alanda zorluk yaşıyormuşsun, al sana mavi kimlik” diyebiliyor.

Tüm bu kimlik karmaşası için çözüm öneriniz ne?

Hastalık tanımlamasından çıkarılmalı. LGBT haklarının anayasa tarafından tanınmasını istiyoruz. Zaten pembe ve mavi kimlik denilen şey kalkmalı. Bedenin ve kimliğin farklı olduğunu hissedince, insanlar kendini hasta olarak değerlendiriyor. Bizim bedenimiz ya da cinsiyet kimliğimiz yanlış değil, yanlış olan sistem. İnsanlar ikili cinsiyet sistemi dediğimiz kadın-erkek ikililiği arasına hapsedilmediği, heteroseksüel olmaya zorlanmadığında kimlik karmaşası son bulacak.

Trans erkek olup da mavi kimlik alamayanlar neler yaşıyor?

Öğretmenlik yapmaya başladığımda pembe kimlik kullanıyordum. Korku içinde yaşıyordum. Hormonu bırakmıştım, reglken erkek tuvaletine ped bırakamıyordum mesela. Öğrencileriniz pembe kimlikle yaşadığınızı bilse, şiddete uğrayacağınızı biliyorsunuz. Röportajlarda adım soyadımla çıkınca beni bulup, sosyal medyada ‘ibne hoca’ diye paylaştılar. Kimliğini anlatamadığı için 40 derece ateşle yatsa da hastaneye gitmeyen translar var.

Mavi kimlik alan bir trans erkek için de bu sefer askerlik süreci mi başlıyor? Siz mavi kimlik alınca askere mi çağrıldınız?

Kimliğimin değiştiği yazısı gelmeden bu durum nüfus müdürlüğünce askeriyeye bildirilmiş. Askerlik yoklaması geldi. Çürük raporu için Halıcioğlu’ndaki Askerlik Şubesi’ne gittim, Kasımpaşa Asker Hastanesi’ne gönderdi, Gümüşsuyu Asker Hastanesi psikiyatri polikliniğine sevk ettiler. Her psikiyatr “Kaç yaşından beri böylesiniz, bebekle mi oynardın arabayla mı?” vs. sorularını, raporum, mahkeme kâğıdım olmasına rağmen defalarca sordu. İlk başvurumda çürük raporu değil tecil verdiler. Bir yıl sonra bu sefer GATA’ya sevk edildim. Baştan başladı. GATA’daki doktorlar süreci biraz daha biliyor. Ama raporu vermene rağmen psikiyatri yine ‘kadın doğuma ve genel cerrahiye’ gönderiyor. Zaten hepsini defalarca gezmişsin...

GATA’daki testlerde de resim çiziyorsunuz; bir ağaç, bir ev, bir de insan. Pembe kalem kullanırsam kadın olduğumu söyleyecek, mavi kalem kullanırsam erkek olduğumu söyleyecek! Transgender işareti yaptım. Amacım iki cinsiyetin içine de yerleştirilmemektir. Şöyle bir sonuç çıkarmışlar: Çocukken iki cinsiyetle de özdeşleşmemiştir, cinsiyet kimliği gelişmemiştir. Kendine bir kimlik bulamamıştır, oluyor!

Komutana, “Ameliyat olan transları ‘Askere gideceğim’ dediğinde alıyor musunuz?” dedim. “Hayır” dedi.

Askeriyede transseksüellikle ilgili madde yok. “Kişi askere gitmek istese de muayenede ameliyat izleri görülüyor”

dedi. Çürük raporunda da “Transseksüel yapıda olduğu için askerliğe elverişli değildir” diyor. Bu, onlar için bir hastalık oluyor...

Sürecinizi kabullenen insanlar artık ‘erkeklik rollerine’ göre davranmanızı mı bekliyor peki?

Babamda, kardeşlerimde “Erkeksin artık, şunu yapacaksın” gibi bir şey olmadı. Aktivizm de yaptığım için toplumsal kalıpların içinde olmadım. Annem mesela, “O zaman babanla kahveye git” demişti. Erkeklik böyledir, gibi yönlendiriliyorsun. Trans erkeklerin deneyimine baktığımda şöyle şeyler oluyor: Yemek masasındalar, annesi, ablası “Sen kaldırma, biz toplarız masayı” diyor. Toplumsal olarak erkeklere öncelik tanınan şeyler beni rahatsız ediyor. O normların içine girmek istemiyorum.

Topluma ‘erkek’ olarak girdiğinde, daha ‘avantajlı’ bir alana girilmiş olunuyor bir nevi...

Trans erkek olunca normatif erkek, trans kadın olunca normatif kadın olacak diye bir şey yok. Translık, ikili cinsiyet sistemini allak bullak eden bir şey. ‘Erkek Fatma’ diye sırtınızı okşasalar bile “Transım” diye açıldığınızda sırtınız sıvazlanmıyor. Artık ‘dönme’sin insanların gözünde...

İlksen: Cinselliği bir organ üzerine sabitlemek ne kadar doğru?

Çok çirkin şeyler yazılmaya başlandı, Rüzgar’ın öyküsünden sonra. “Cinsel hayatı nasıl olacak, penisi kaç santim?” vs... Cinselliği bir organ üzerine sabitlemek ne kadar doğru, sorgulamalı. Haydar Dümen, “Cinsel hayatında mutsuz olacak” demiş. Kimsenin cinselliği kamusal alanda tartışılmazken, bizim cinselliğimiz kamusallaştırılıyor. Devlet trans bireylerin haklarını ihlal ettiği için her birey ağzına geleni söylemeyi hak görüyor. ‘Bedenimiz bizindir’ diyoruz.

BERK İNAN ANLATIYOR: ‘Trans erkekler de şiddetin hedefi’

Berk İnan, 27 yaşında. Yüksek lisans mezunu. Pembe kimlik gerektirmeyen çeviri-redaksiyon işlerini tercih etmiş, trans odaklı bir dernekte çalışmış. Mavi kimlik almak üzere. Trans erkeklerle dayanışma amaçlı Voltrans grubunun kurucularından. Cinsiyet geçiş sürecinde yaşadıklarını ironik bir dille ve açıklıkla ‘Dünya bile dönüyorsa, ben de dönerim!’ başlıklı blog’unda yazıyor. (Blog’undan alıntılarımız aşağıda)

Trans erkekler toplumda daha mı görünmezdir?

Öncelikle kadından erkeğe geçişin mümkün olmadığı düşüncesi üzerinden bir görünmezlik hatta yokluk var. ‘Kestirmiş’i akıl ediyorlar da nasıl oluşturulabileceğine akıl erdiremiyorlar. Kutsal erkekliğin kutsal simgesi penisin yapılabileceğini veya yerini tutabilecek bir şeyi tahayyül edemiyorlar belki de. Rüzgar, ünü sebebiyle bu tahayyülü kırmış oldu.

Testosteron baskın bir hormon, geri alınamayacak etkiler yapıyor. Erkekten kadına transseksüeller bu yüzden zorunlu olarak görünürler. Kadından erkeğe transseksüellerse söz gelimi yedi ay hormon kullanınca en azından ‘gençten bir oğlan’ olarak tanımlanmaya başlayıp birkaç yılda neredeyse ayırt edilemez oluyor.

Dışarıdan biyolojik erkek olduğu düşünülen bir trans erkeğin, trans kadınların yaşadığı ayrımcılıktan ‘yırttığı’ düşünülmekte. Kazın ayağı gerçekten öyle mi?

Bu çok yanlış bir algı. Erkekliğin doğuştan, penisle ilgili ve kutsal olduğuna inananlar tarafından, trans kadınlar kutsaldan vazgeçtikleri için ‘erkekliğin yüz karası’ olarak nitelenir. Trans erkekler de ‘hakları olmayan kutsal bir şeye el uzatanlar’ gibi algılanıyor. Aynı şiddetin hedefiyiz. Ama zorunlu görünürlük, seks işçiliği gibi faktörler, trans kadınların şiddetle karşılaşma sıklığını arttırabiliyor.

Ailesinden kovulan, önüne ip atılıp “Elimizi kana bulama, kendini öldür” denilen, mahallenin bıçkınları tarafından dövülen trans erkeklerin hikâyelerini dinledim. “Sen benim altıma yat da kadın olduğunı anlarsın” denilen insanların hikâyelerini duydum... Cinsiyetimin tam anlayamadığı dönemde tanımadığım erkekler omuz attı, sebepsiz... Tecavüz, cinayet, darp, şantaj, ifşa bunlar tüm LGBT bireyler için söz konusu... Açık olduğunuz, anlaşıldığınız, cinsel kimliğinizi veya yöneliminizi ifade ettiğiniz an şiddetin hedefisiniz. Rüzgar’ın ifşa edilmesi psikolojik şiddet.

Başınızdan benzer bir olay geçti mi?

İki yıl önce bir röportaj vermiştim, Facebook’tan fotoğraflarımı çalıp yayımladığı için şimdi davalıyız. Aktivizm için başka bir şehirdeydim. Tanımadığım bir şehirde, eski-yeni fotoğraflarımla ‘sansasyonel’ bir haber olarak

ulusal bir gazetede buldum kendimi! Sakallı fotoğrafımın yanında benden 8-10 kere 'genç kız' diye bahsediyordu, inanılmaz rencide ediciydi. Çok soğukkanlıyım ama o üç gün deli gibiydim. Elinde o gazete olan birini gördüm mü alabora oluyordum, biri biraz dikkatli baksa "Tanıdım mı?", "Sataşır mı? diye panikliyordum. Aileyle aramı yeni düzeltmişim, onlar, tanıdıkları görürse ne olacak diye mahvoluyordum... Şansım yaver gitti, fiziksel şiddetle devam etmedi hikâye ama görünür olmayı tercih ettiğim her an bu riski almak zorundayım. Biraz da bu yüzden trans erkekler bilinmiyor, hazır anlaşılmıyorken risk almıyor çoğu.

Blog'unuzda da 'Geçmişteki insanlar için hiç kimse olmak istemiyorum' diyorsunuz...

Bir yalanı başka bir yalanla ikame etmek istemedim. Sünnet anım yok mesela, var gibi yapmak istemiyorum. Desteklenerek değil kontra bir yerden öğrendim erkekliği, bunlar beni biyolojik bir erkekten farklı yapıyor ve bu kötü bir şey değil. Şikâyet edilen 'erkek' özellikleri bende yok: Kendini, duygularını daha iyi ifade edebilen, bencil-vurdumduymaz olmayan bir erkek olmak iyi bir şey. Transseksüel olmayı ayıp veya yanlış bulmamam da çok etkili; suç değil ki saklayayım, olduğum kişi değişmedi ki tanıdıklarına yabancı olayım... O yükten kurtulmuş halimle çok daha pozitif bir insanım. Tanıdığım herkese açığım ve hiçbirinden zarar görmeyeceğim konusunda içim rahat. Sadece tanımadıklarımın gelebilecek transfobik şiddetten korunmak adına fotoğraf vermiyorum.

Şu anda pembe kimlik kullanıyorsunuz. Mavi kimliğinizin olmaması hayatınızı nasıl etkiliyor?

Hormonla görünüşümüz değişiyor, ben sakallı gezerim mesela. Bankaya, kargocuya pembe kimlik gösteriyorum. Görevli bir bana bakıyor, bir kimliğe... O kimliği verdiğim an zorunlu olarak görünürüm, transseksüel olduğum açıklamasını yapmazsam işlem yaptıramayabilirim, yaparsam her şey gelebilir başıma. Sivil ölümle şiddet riski arasında seçim yapıyorsunuz.

Voltrans trans erkek inisiyatifi

Berk İnan ve İlksen, trans erkek deneyimi yaşayan bir grup transın oluşturduğu 'Voltrans'ın üyeleri. Bir araya gelmenin kıymetini şu sözlerle özetliyorlar: "Her trans erkeğin kendini, dünyada kendini kendi gibi anlayacak bir tek kişi olmadığına inanıp üzüldüğü bir dönem vardır, bunu artık hissetmemek demektir ki bu bir servet sayılır çoğu insan için." 'vol-trans.blogspot.com' adresinde deneyimlerini paylaşıyor, tıbbi ve hukuki bilgiler veriyorlar. 'transsicko.blogspot.com' adresinde bir bilgi bankası oluşturmuşlar. Trans Onur Haftası organizasyonu ve anayasa değişim sürecinde LGBT örgütlerle hareket ediyorlar.

Hukuksal değişim nasıl oluyor?

Kişi pembeden maviye veya maviden pembeye kimlik değişimi için mahkemeye başvuruyor. Mahkeme hâkimi kişinin transseksüel yapıda olup olmadığına anlaşılması için cinsel kimlik konseyi olan kurumlara kişinin başvurarak görüş bildirilmesini istiyor. Psikiyatrlar başvuruları iki yıl takip ediyor. Hastanın gerçekten cinsel kimliği ile genetiğinin uygun olup olmadığı araştırılıyor. Eğer psikiyatr kişinin cinsel kimliğinin karşı cins olduğuna karar verirse, kişi cinsel kimlik konseyine çıkıyor. Konsey tarafından değerlendirilerek nihai karar veriliyor. Konsey hastada cinsiyet değişiminin uygun olduğuna karar verirse hâkim bu sonucu değerlendirerek ameliyata izin veriyor. Ameliyat olduktan sonra ise kişi tekrar mahkemeye başvurarak cinsiyet değişim ameliyatlarını olduğunu beyan ediyor. Hâkim, bu kez de bu ameliyatların yapıp yapılmadığına dair hastanın tam teşekküllü bir hastanede muayene olmasını isteyebilir. Kişinin cinsiyet değişimi ameliyatları olduğuna dair doktor raporu hâkime ulaştığı zaman mahkeme kişinin kimlik kartının karşı cinsine uygun olarak düzenlenmesine izin verir.

Berk İnan'ın blogundan...

Berk İnan, transeksüel olma sürecinde tıbbi kurumlara, ailesiyle, çevresiyle yaşadıklarını ironik bir dille ve açıklıkla 'http://upgradingsouls.blogspot.com' adresindeki blogunda yazıyor. Blogunun başlığı, 'Dünya bile dönüyorsa, ben de dönerim!'

Hormonla geçen bir yıl:

"Birkaç gün sonra bir yıldır hormon kullanıyor olacağım. Bir sürü değişimin olduğu kesin; ama insan kendini her gün gördüğü için tam olarak neyin ne kadar değiştiğini söylemekte zorlanıyor. O yüzden iki fotoğraf koydum karşıma. Alnım daha geniş görünüyor, çenem daha çıkık, belki büyük de, yüzüm daha geniş gibi, daha köşeli; ama

öyle çene hattının birden çerçevesi olması gibi değil de daha çok elmacık kemiği, yanaklarda bir değişiklik var... Burnum sandığım gibi enine büyümedi, belki biraz da uzadı, daha sivri, sadece belki. (...)"

Köşe kapmaca:

"İki hafta önce ailemin evine geldim. Artık 1 yıl oldu hormona başlayalı; sesim değişti, sakalım var, e şort giyiyorum... Neredeyse 30 yıldır aynı yerde oturuyor annemler... Sitedeki tüm komşular tanıyor çocukluğumdan beri dolayısıyla... Garip-anlamaz bakışlar dolaşiyor üstümde haliyle ara ara... Annemler utanıyorlar; değil savunmak veya söylemek o bakışlara bile tahammülleri yok. En azından annem için böyle olduğunu bildiğim için komşularla köşe kapmaca oynuyorum... Yaz, herkesler balkonda, balkonlara başımı kaldırmadan gelip geçiyorum; sitede gezinmiyorum, hızlıca girip çıkıyorum. Geçen tam evin kapısını açtım, baktım üst çaprazdaki hacı dede geliyor, sanki bir şey unutmuş gibi jet hızıyla geri girdim eve. Yıpratıcı; ama bunu ailem için gocunmadan yapıyorum; çünkü ailemin tek "yatırım"ıyım ve iki yıldır tüm hayalleri darmaduman. Benim bir siyasi partide kadın kolları başkanı falan olacağımı düşünen babam "ben kadın değilim" dediğimden beri biyolojik bir problemi olmayan birinin nasıl olup da kendimi erkek olarak hissedebileceğini algılamaya çalışıyor; annem, hem anneliğini hem mesleki yeterliliğini sınavan hem de onun inançlarında yeri olmayan bir şeyi tüm enerjisini verip yaşattığı çocuğunu anlamak adına algılamaya çalışıyor. 51 yaşındalar, ikisi de en çok 45 gösteriyordu ben açılana kadar, babam 2, annem 5 yaş birden aldı... (...) Her ne kadar oğlum ya da Berk veya İnan diye seslenmiyorlarsa da istemediklerimi de kullanmıyorlar... Bu da bir özveri. Ben de köşe kapmacaya gönüllü olarak, onlar için özveride bulunuyorum işte..."

Aileyle sulh:

"Üç yılı geçkin zamandır bu blogu yazıyorum ve cinsiyet geçişi süresince ailemle yaşadıklarım bu yazıların büyük bir bölümünü oluşturuyor. Bazıları oldukça mutsuz, bazıları umut vericiydi; ama şimdi yazacağım tam bir zafer! Ankara'ya taşınmama en çok sevinen sanırım annem oldu:) Annemle ilişkimiz bir süredir oldukça iyiydi; ama taşınmam bir çeşit bayram coşkusu yarattı diyebilirim. Taşındığım sırada küçük bir sakatlık geçirdiği için yardım edemedi; ama o sırada, yardım için sürekli gidip gelen babamla sürekli bir şeyler yolladı, aradı sordu, destekledi... Cümlede bir yer dikkatinizi çekti mi? Evet, sürekli gidip gelen, en çok yardım eden de babam oldu... Tamirat, tadilat işleriyle, nakliyecilerle kısacası elimin erişemediği her şeyle ilgilendi, ben de bol bol teşekkür ettim. Bir kadınlar beraber eve çıkıyor olmam, onun tanıdığından alınan iki kişilik yatak... Hiçbiri sorgulanmadan, yardımıyla öylece oldu geçti. Sonra bir gün bir şeyler bırakmaya geldi; kız arkadaşım, ben, o oturduk, çay içtik, sohbet ettik, keyifli vakit geçirdik ve hepimiz keyif aldık, çok belliydi... Bir iki hafta sonra yine geldi, yemek hazırlanırken ikimiz tavla oynadık. Çok zorlu oyundu; ama 4-0'dan 4-6'ya çevirmeyi bildim:) Tavlayı babamdan öğrendiğim için yenmek ayrı bir keyifli oldu tabii... Lafın kısası, 2008 Aralık'ta bizimkilere açıldığımndan beri süren "harp" artık bitti."

Babaanne:

"Babannem 77 yaşında. (...) Bir gün alışverişine gittik; o market bu market gezdik. (...) Erkek boxerlarının yanından geçerken "alayım mı sana bunlardan" dedi. Ben şok! Çocukken de hep alırdı çamaşır, klasik şeyler, kelebekli falan, nefret ederdim! Bu sefer boxer:) "y-yok babaanne. Var bende, sağol" dedim; ama kih-hi bir gülüş oturdu yüzüme. (...) Başka bir gün balkonda oturalım, dedi. İyi, dedim. Kahve yapayım, içeriz, dedi... Ben yapayım babaanne, dedim. 77 yaşında kadın, "hadi bi kahve yap içelim" denir mi: D Çok garip değil mi, benim yapmam lazım bence... Olur mu canım öyle şey, sen geç otur, dedi erkek kahve mi yaparmış gibisinden... Yaptı içtik, miss... Balkonun perdesi takılıymış, onu da yaptım. Ne kadar erkek işi varsa ben bakıyorum artık! (...)"

Çocuk:

"(...) Evet, ebeveyn olmak isterim. Bu yüzden "kız babası" olarak mı "oğlan babası" olarak mı daha başarılı olacağım geyikleri de dönüyor. (...) "Ameliyatlarını tamamladın mı ki? Tamamlasan bile nasıl çocuk sahibi olacaksın ki?" diyenleri duyar gibiyim. Tamamlamadım, belki tamamlayamam da; ama baba olmam bununla ilgili değil. Buna hazır hissettiğimde, bu sorumluluğu paylaşabileceğim bir partnerim olduğunda, karşımdaki kişi de isterse olurum? Hayır, doğum yapan trans erkeklerden biri olmayacağım. Hayır, kök hücremden sperm üretilmesi

teknolojisini kullanmak konusunda da ısrarcı olmayacağım. (...) Bir çocuğu sevmem için genlerimi taşıması gerekmiyor. Genetik bir hastalığı var, genlerim mükemmel özellikler barındırmıyor, başka birinin genlerinden daha iyi veya daha kötü değiller. O minik yüzde kendiminkine benzer bir organ görmezsem ne olmuş? Yine de tatlı değil mi? (...)”

İsimlerimin hikâyesi:

“(...) Ailemle aram bu isim koyma konusunu üstlenmek istemeyecekleri kadar bozdu. Bundan 3- 3.5 yıl öncesinden bahsediyorum. İkisinde birer tane seçip koyduğu iki ismin yerine iki isim koymalı diye düşündüm, eskisi gibi melodisi olmalı, bir babamın bir annemin tercihi olmalı... Babamla ilgili kısım kolaydı, hep Berk diye bir erkek kardeşim olmasını istemişti, annemse o ara bunu yapamayacak kadar duygusaldı. Bir liste çıkardım, yeni doğacak bir bebeğe isim seçer gibi, annemin seçimi olabilecek bir isim aradım önce, belki gönlünü almak umuduyla... (...) İçime sinmedi, bir başkasını denedim: Aynaya baktım, “İnan” dedim, “merhaba, ben İnan”...”

Hukuksal olarak kimlik değişimi nasıl oluyor ?